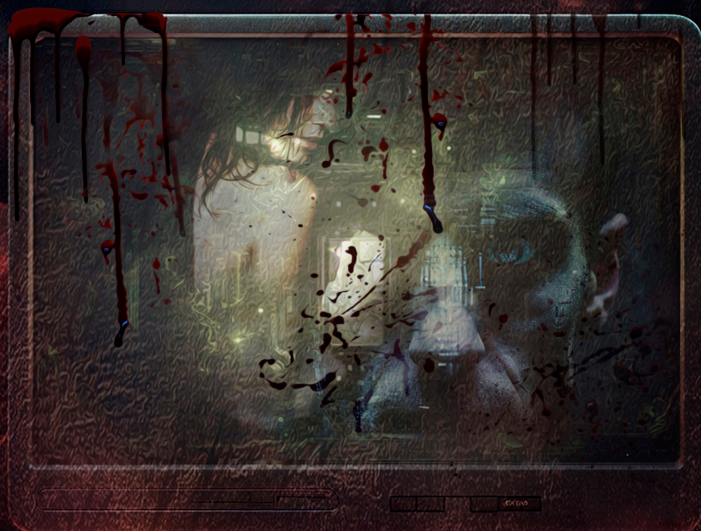

DETEKTÍVNY ROMÁN PODĽA SKUTOČNÝCH UDALOSTÍ

E

ROMAN HORŇÁK

LOVEC BÁBIK

Kontakt s ním znamená bolesť a priamu cestu do pekla

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

ROMAN HORŇÁK

**LOVEC
BÁBIK**

Podľa námetu Mariky Berešovej

Autor: © Roman Horňák
Korektúra: Anetta Letková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydavateľstvo: © Elist
Rok vydania: 2023, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-519-6

MOTTO:

„Moc lidí nekazí. To strach...
Strach zo straty moci.“

John Steinbeck

Ďakujem všetkým, ktorí ste sa prihlásili do súťaže o dve ženské postavy v tomto románe.

Víťazkami sa stali Dominika Tomášová, ktorá získala miesto triednej učiteľky v jednej zo základných škôl, a Jarmila Babáči, ktorá sa zhostila v príbehu roly detskej psychologičky. Verím, že si knihu užijete.

Venované obetiam sexuálneho násilia

Prológ

Sprevádzaný prapodivnými zvukmi utekal tmavým lesom. Obzeral sa okolo seba. Kmene stromov stáli ako stožiare, ich koruny sa strácali v hmle. Dušu mu gnivil pocit úzkosti. Neznáme siluety sa mihali vôkol neho ako svorka vlkov. Nadobudol pocit, že sa ho snažia obklúčiť zo všetkých strán. Zakaždým, keď padol, doráňaný vstal a bežal ďalej. Krvácal z čela, kolien aj dlaní. Zrýchlený dych mu pretínal piskot hlasiviek. Očami šibal do strán. Už nevládal. Z tmy sa ozýval neznesiteľný bzukot. Znova spadol. Tentoraz zostal ležať. Zdalo sa mu, že sa k nemu blíži obrovský roj sršňov. Na uši si pritisol dlane. Už to nezniesol počúvať. Skrútil sa do kľbka. Vtom nastalo absolútne ticho. Chvíľu načúval. Pomaly sa vyštveral na nohy a rozhlíadol sa okolo. Zrazu precitol.

Priamo pred ním stálo dievča. Bolo nižšieho vzrastu. Malo biele šaty, sklonenú hlavu, bosé chodidlá.

Srdce mu opäť bilo ostošesť. Triasol sa ako osika. Dievčina zdvihla hlavu.

Stretli sa im pohľady.

Zasyčala ako jedovatá zmijsa. Tvár mala stiahnutú z kože, namiesto očí zbadal iba dve tmavé jamy.

Takmer zošalel. Skríkol a skončil na chrbte. Kopal nohami, rozhadzoval rukami. Dievča mu zmizlo z dohľadu.

Na smrť ho vyľakal krdeľ čiernych havranov. Ich škrekot a trepotanie krídel boli na nevydržanie. Keď sa stratili v hmle, v ktorých mizli aj koruny košatých stromov, všetko zasa utíchlo.

Chvíľu ležal so zatvorenými očami. Znova začul ten odporný bzukot. Mal pocit, že mu explodujú uši. Krvácali mu. Zakryl si ich rukami.

A opäť všade panovalo ticho ako v hrobke.

Pomaly otvoril oči a odkryl si uši. Horko-ťažko vstal. Na temene hlavy pocítil studený závan.

Otočil sa.

Dievča, ktoré pred chvíľou zbadal, mu zas dýchalo priamo do tváre. Vypeštil oči.

Roman naširoko rozhodil rukami. Z nočného stolíka zhodil lampu aj digitálny budík. O hranu postele si udrel pravačku.

So skrivenou tvárou sa posadil na posteľ.

„Ježiši!“ Ľavačkou si šúchal zápästie pravej ruky.

Bol celý spotený. Vydýchol, až sa mu vyduli líca. Pozrel sa na budík. Ležal na podlahe spolu s nočnou lampou.

Displej ukazoval 1.33.

1.

Ghost666: Ty malá kurvička! Okamžite si vyzleč to tričko!

Lea_love: Prosím, už to nechcem robiť.

Ghost666: Na to si mala myslieť skôr! Máš ma za vola?

Lea_love: Nie. Iba som bola zvedavá. Prepáč mi to.

Ghost666: ☹ Zahrávaš sa?

Lea_love: Nie.

Ghost666: Tak si ho stiahni, nech ti vidím kozy. Hneď!!!

Lea_love: Prosím ťa. Skončíme to, dobre? Veľmi ťa prosím.

Ghost666: Skončiť to? Žartuješ? Ešte sme ani poriadne nezačali!

... o šesť minút neskôr

Ghost666: Ignoruješ ma? Nechci ma nasrať! Varujem ťa! Ak si ho nevyzlečieš, tak tými fotkami, ktoré si mi poslala, zaplavím celý internet! Rozumela si? Ty jedna malá štetka!

... o päť minút neskôr

Ghost666: Ako chceš. Ak sa neozveš do minúty, tie fotky rozpošlem všade. Tvojim fotrovcom aj do tej tvojej posratej školy. Zavesím ich na facebook, YouTube... všade, kde si spomenieš. Tak si to, kurva, rozmysli!

Lea_love: Prosím ťa, odpusť mi to.

Ghost666: Vidím, že ťa treba iba správne motivovať. To tričko! Dole s ním! Hneď! A ukáž sa mi pekne na kameru! Zapni ju!

Dievča zaplo kameru počítača. Srdce mu bubnovalo ostrošesť. Oči sa mu zarosili slzami. Zotrelo si ich chrchtom dlane.

Ghost666: Čakám! A vážne začínam strácať trpezlivosť!

Dievča si zhlboka vzdychlo. Hanbilo sa, bálo, cítilo sa ponížené. Mlčalo. Dívalo sa priamo do kamery. Vydierača prosilo očami.

Ghost666: Ako chceš. Rátam do troch. Potom budeš v riti.

Raz, dva...

Dievčaťu sa skotúľali po lícach slzy. Chveli sa mu pleciami. Plakalo. Potiahlo nosom.

Ghost666: Tri...

Lea_love: Dobre, dobre.

Kapitulovalo. Pomaly si začalo sťahovať tričko. Keď si ho stiahlo, hodilo ho vedľa seba na zem. Rukami si zakrývalo hrudník.

„Tak sa mi páčiš, ty jedna malá kurvička,“ zaslintal do mikrofónu. Rehotal sa. „Vlasy si daj pekne dozadu. A ruky za hlavu.“

Spravilo, čo jej prikázal. Zatvorilo oči. Cez kameru si ho fotil a vydával pri tom čudné zvuky. Zrýchlil sa mu dych.

„Teraz vstaň a sprav dva kroky dozadu!“ rozkázal.

Dievča poslúchlo. Slzy mu tiekli potokom.

„Nerev, krava! Stiahni si legíny aj nohavičky! Okamžite!“

Dievča zasa poslúchlo. Stálo pred kamerou nahé, s rukami za hlavou. Chvelo sa ako osika. Triaška lomcovala celým jeho telom.

Bolo počuť mľaskanie. Sexuálny predátor fučal v rýchлом tempe. Nebolo pochýb, že masturbuje.

Svojím konaním práve devastoval detskú dušu. Farebný svet nevinného dvanásťročného dievčaťa, ktoré bolo iba trochu zvedavé, práve počmáral čiernosivými odtieňmi zvrhlosti. Všetko to krásne, čo na dospievajúce dievča iba čakalo – zaľúbenosť, prvá láska či pocit skutočného a nefalšovaného šťastia –, svojimi nechutnými chúťkami v jedinom okamihu zničil a pošliapal.

Nevinnosť a stud dospievajúceho dievčaťa v jednej sekunde zmietol zo zemského povrchu ako prílivová vlna oceánu.

2.

Obec Rozhanovce

„Elly,“ zvolal postarší pán, asi šesťdesiatnik.

Bartolomej Kráľ, prezývaný Berty, bol bývalým paragánom a plukovníkom vo výslužbe. Naposledy, v roku 2013, velil v Kábule, hlavnom meste Afganistanu, slovenskej jednotke ISAF, spustenej Bezpečnostnou radou OSN. Bola zameraná na poskytovanie bezpečnosti. Celkovo sa na tejto operácii zúčastnilo vyše stotisíc vojakov z päťdesiatich krajín sveta.

Ôsmy rok si užíval výsluhový dôchodok plným priehrštím.

Elly bola šesťročná sučka, čistokrvný bigel, temperamentná až-až. Zadovážil si ju ako trojmesačné šteňa, dva týždne po manželkinej smrti.

„Elly!“ zvolal opäť a nervózne si potiahol z cigarety. Do pvetria vyfúkol kúdol dymu. Zo šálky si odchlipol dúšok čiernej kávy.

Sučka zmizla z dvora, len sa tak za ňou zaprášilo. Spôsobil to susedov kocúr Cyril, ktorý ju každé ráno takto škodradostne provokoval.

Berty bol vášnivým poľovníkom. Do Lady Nivy naložil brokovnicu a ruksak s proviantom, v ktorom nemohla ako vždy chýbať termoska plná rumu s „kvapkou čaju“. Prihodil aj teplú bundu. Skoré novembrové rána už nepatrili k tým teplejším. Skôr naopak. Ranná námraza doslova kričala, že leto stopercentne pominulo a k slovu sa nekompromisne prihlásila chladná jeseň.

Jediný spôsob, ako primäť Elly k návratu, bolo zahvízdať a naštartovať auto. Iba čo otočil kľúčom a naskočil motor, zjavila sa vo dvore ako blesk z jasného neba. Cyril ešte chvíľu provokoval, no to už Berty hodil doňho kameň. Drzý kocúr si však z toho vôbec nič nerobil. Ani sa len neuhol, a to ho kameň minul iba o pár centimetrov.

Sučka naskočila do auta a hrdo zaujala svoje miesto na sedadle spolujazdca.

Berty sa zadíval na náramkové hodinky.

Ukazovali 5.20.

„Najvyšší čas,“ poznamenal a pohladil ju po hlave.

Elly ešte stihla zazrieť na Cyrila a vyceriť zuby.

Kocúrovi to bolo ukradnuté. Sedel na hromade siahovice, prikrytej plechom.

Berty zaradil rýchlosť a opustil dvor. Asi tri kilometre za obcou otočil volantom prudko doprava. Zišiel zo štátnej cesty na poľnú. Využívala sa kvôli ťažbe dreva, preto bola na niektorých úsekoch rozbitá ťažkými lesnými mechanizmami. Zem bola ešte chladná, pokrytá pláštom bielej námrazy. Ak by sa sem vybral počas dňa, auto by sa zabáralo do mäkkého terénu a hrozilo by uviaznutie v blate. Svetlá sa predierali hustou hmlou, podobnou oparu nad močiarom.

Cestu mu zrazu skrížil mladý srnec, ktorý z ničoho nič vyskočil z tmy. Berty stihol ubrzdiť, inak by ho zachytil pravým nárazníkom. Elly spadla na podlahu. Zaskučala. Keď vyskočila späť na sedadlo, vyčítavo zazrela na svojho pána.

„Si v poriadku?“ prihovoral sa jej.

Odpovedala mu zavrčaním. Zrejme si o tom pomyslela svoje.

„Len sa nerob,“ brnkol jej prstom po nose.

Naprázdno cvakla zubami. Podobala sa na večne nahnevajúcu čivavu, ktorú do nepríčetnosti dokáže rozhodiť aj mucha.

„Hlavne sa upokoj, dobre?“ pohladil ju.

Elly natiahla šiju, no pre istotu si ľahla.

Po chvíli boli na mieste. Skúsený poľovník si vyložil na chrbát ruksak, do vrecka maskáčovej bundy strčil niekoľko patrónov a zalomenú brokovnicu si prevesil cez plece.

O päť minút sa už obaja stratili v lese.

Berty dával pozor, kam šliape, Elly ani nemukla. Na výlety podobného typu bola cvičená.

Siahol do vrecka, vybral dva patróny a nabil pušku. Zohol sa a zo zeme zdvihol drevený drúk. Bol strelec a zároveň horec.

„Tak čo, pripravená?“

Elly sa už sústredene dívala pred seba a šibala chvostom.

„Poďme na to,“ zašepkal.

Ľavačkou začal búchať po kmeňoch stromov a vracal sa

späť na lúku.

V korunách stromov to začalo poriadne šumieť.

Boli takmer na okraji lesa. Rýchlo zahodil palicu a pevne uchopil brokovnicu oboma rukami. Oprel ju o plece a zdvihol k oblohe.

Sekundu mieril a vystrelil obidve dávky, jednu po druhej.

Z vyplašeného krdľa padli na zem dva bažanty.

Elly nezaváhala a rozbehla sa k jednému z nich.

K druhému došiel Berty. Ešte žil. Trepotal krídlami. Pritlačil ho rukou, druhou vybral spoza opaska nôž a vpichom odzadu do hlavy ukončil jeho trápenie.

Sučka sa vrátila s bažantom v papuli. Od radosti vrtela chvostom.

„Ešte?“ spýtal sa jej.

Zabrechala.

„Fajn,“ usmial sa a znova zalomil brokovnicu. „Už len raz. Bež!“ ukázal prstom na malý lesík naproti uprostred poľa. Vyzeral ako ostrovček na mori.

Všimol si totiž, že vyplašené bažanty zosadli práve tam.

Elly vyštartovala ako divá. Vtrhla doň a začala tak štekať, že by zobudila aj mŕtveho.

Niekoľko desiatok bažantov znova vzlietlo. Leteli ponad Bertyho hlavu, späť k hustému lesu.

Namieril a opäť vystrelil.

Jeden z nich padal na zem, avšak už niekde za hranicou okraja lesa.

Našťastie si to všimla aj Elly, ktorá prebehla okolo Bertyho rýchlosťou torpéda vystreleného z ponorky.

V priebehu niekoľkých sekúnd sa stratila v hustom kroví. Objavila, čo hľadala, a bez zaváhania sa zahryzla do bažantieho krku. Chvíľu sa ešte metal zo strany na stranu. Sučka ho však pevne držala, až kým neodkväcol.

„Elly!“ zvolal.

Neozývala sa. Zrazu sa však nepríčetne rozbrechala, akoby ju rezali zaživa. Priam zavýjala. Berty schmatol obidva bažanty pod krky a rozbehol sa k nej, ako len vládal.

Jej štekot neutíchal. Práve naopak, ešte sa zintenzívnil.

Utekal, čo mu nohy stačili. Lapal po dychu.

„Si v poriadku?“ kričal. „Elly, Elly! Vydrž, vydrž!“ Konečne ju zbadal. „Som tu!“

Sučka sa mykala, akoby ju niečo veľmi bolelo.

Rýchlo k nej priskočil. Okamžite zahodil bažanty, položil na zem brokovnicu aj ruksak. Schmatol ju do rúk. Najprv si myslel, že nedajbože šliapla do nastraženej pasce, ale na počudovanie sa nič také nestalo. Zdvihol ju a vzal do náručia.

„Som tu, moja. Čo sa deje?“ nerozumel.

Elly neprestávala zavýjať.

„Tak čo je s tebou, dievča?“ Chvíľu sa obzeral okolo seba. Pred sebou uvidel tretieho bažanta.

„Šikovná,“ pochválil ju, pričom ju neprestal hladiť.

Sučka sa však stále nevedela upokojiť.

„Tak čo sa robí?“

Vtom si všimol, že hľadá kamsi za neho.

„Elly, čo je?“

Sučka brechala, akoby sa mu snažila niečo naznačiť.

Pochopil. Mrkol na brokovnicu. Ležala na zemi.

Divá zver bola premnožená.

Diviak. Možno medveď alebo vlk, napadlo mu v okamihu.

Šibal očami sprava doľava. Premýšľal a stále sa díval na zbraň. Bola odhodaná v listí, pol metra od neho. Lutoval, že pri poslednej streľbe vložil do komory pušky iba jeden patrón.

Školácka chyba, prebehlo mu myslou.

Pomaly sa otáčal.

Elly prestala štekať a začala kňučať.

V šere lesa, medzi kmeňmi stromov, zbadal niečo, čo mu vyrazilo dych. Na prvý pohľad bolo ťažké rozoznať, na čo alebo na koho sa to vlastne pozerá.

Zočil detskú postavu alebo niečo, čo sa na ňu podobalo. Sedela na stoličke vedľa malého stola, ktorý bol pekne prestretý. Nachádzal sa na ňom biely obrus, na rohoch zaťaženy malými kameňmi, aby ho neodniesol vietor. Nechýbal porcelánový čajník s dvoma šálkami a ešte čosi, čo z tej diaľky nedokázal rozoznať. Z opačnej strany stola stála druhá stolička, bola však prázdna.

Bábika? prebehlo mu myslou. Áno, bábika vo veľkosti dieťaťa. Nieкто sa tu hral? Aj jeho vnučka Saška mala kedysi podobnú

bábiku. I plyšového medveďa. Boli vyššie než ona.

Vydýchol si.

„Elly, je to len hračka, pokoj,“ neprestal ju hladkať. „Iba vyzerá ako skutočná,“ zasmial sa.

Sučka však neprestávala skučať.

„Mám ťa o tom presvedčiť? Tak dobre.“ Siahol do ruksaku a vybral z neho baterku.

„Podí!“ zavelil.

Elly sa však držala za ním ako vystrašené decko.

Poľovník svietil baterkou pred seba a zároveň na ten výjav, sediaci na stoličke.

„Bábika... ako vravím,“ hundral si popod nos. „Dívaj sa, Elly, takto oblečené dieťa by zamrzlo. V noci boli dva stupne nad nulou,“ neprestával jej vysvetľovať.

Podišiel tesne k stolu. Až teraz si všimol vec, ktorá ležala vedľa čajníka. Zsvietil na ňu. Bola to ružová šperkovnica s tancujúcou baletkou. Za miniatúrnou postavičkou sa nachádzalo malé oválne zrkadielko. Na stole uvidel ešte kvety. Boli spálené mrazom. Pousmial sa. Pozornosť však upriamil na „záhadnú postavu“ alebo bábiku, ako si myslel.

Pokľakol pred ňou na jedno koleno a baterkou jej zasvietil priamo do tváre. Bola krásna, ale pokrytá vrstvou námrazy ako všetko naokolo. Dotkol sa prstom jej líca. Nedávalo mu to zmysel. Priložil k jej lícu celú dlaň. Nahmatal ucho, dotkol sa jej nosa, prešiel po vlasoch. Naširoko otvoril oči.

Takmer dostal infarkt. Zľakol sa tak veľmi, až spadol na zadok. Vykríkol. Nato si dlaňou zakryl ústa. Nechtiac si do nej zahryzol. Vyskočil mu tlak. Mal pocit, že mu vyrve srdce z tela.

„Bože na nebi,“ roztriasli sa mu ruky.

Elly odbehla pár metrov späť a stiahla chvost pod zadok.

Zafúkol vietor.

Okraje obrusa sa pohli a dieťa sa strnulo zakývalo zo strany na stranu, akoby bolo celé z dreva.

Až teraz si uvedomil, že sa díva na skutočnú mŕtvolu. Chytila ho triaška. Vyzerala, akoby ju v pitevni pred malou chvíľou vytiahli z chladničky.

Inštinktívne sa poobzeral okolo seba. Nadobudol pocit, že ho niekto spomedzi stromov sleduje. Trasúcou sa rukou

siahol do vrecka a hľadal ďalší patrón. Vtom si uvedomil, že brokovnica zostala ležať na zemi niekoľko metrov za ním. Zrýchlil sa mu tep. Neprestával šibať očami zľava doprava. Hľadel pomedzi kmene stromov. Kdesi v diaľke zaprašťal kónár. Takmer ho vystrelo. Fučal, akoby práve dobehol maratón. Chytil sa za srdce. Tá bolesť v hrudi bola neskutočná. Siahol do náprsného vrecka maskáčovej bundy a trasúcou sa rukou vybral tubu s tabletkami. Snažil sa ju otvoriť. Podarilo sa, avšak vyklzla mu spomedzi prstov a skončila pri jeho nohách. Tabletky sa vysypali do zamrznutého lístia. Hľadal ich hmatom, pričom sa neprestával dívať dieťaťu do tváre. Konečne.

Jednu našiel a vložil si ju pod jazyk. Zatínal zuby.

Berty nebol praktizujúcim katolíkom, no jediné, na čo sa v tejto chvíli zmohol, bolo, že sa prežehnal. Zostal akoby prikovaný k zemi.

Oproti nemu sedelo na stoličke dievča vo veku žiačky druhého stupňa základnej školy. Vlasy malo dokonale upravené, ozdobené trblietavými sponkami, a na sebe krásne lesklé plesové šaty s volánikmi na hrudi. Na nohách malo červené lodičky.

Vyzeralo, akoby iba spalo. Ako bábika pripravená na fotenie pre exkluzívny detský katalóg. Bez jedinej chybičky krásy.

3.

Kdesi v Košiciach, 6.05 hod.

Asmodeus777: Túžiš sa stať modelkou?

Katka.lienka: Po ničom inom netúžim. ☺

Asmodeus777: Viem ti pomôcť.

Katka.lienka: Ako to myslíš?

Asmodeus777: Čomu nerozumieš?

Katka.lienka: Ako mi vieš pomôcť?

Asmodeus777: Chceš byť teda modelkou?

Katka.lienka: Jasné, že chcem. ☺ :))) Prepáč!

Asmodeus777: V pohode. Viem, ako na to. ☺

Katka.lienka: Vážne?

Asmodeus777: To si píš. Dostanem ťa, kam chcem. ☺

Katka.lienka: Supeeer! ☺

Asmodeus777: Chceš, aby som ťa dostal, kam chcem???

Katka.lienka: Áno. ☺

Asmodeus777: Čo všetko si ochotná pre to urobiť?

Katka.lienka: Všetko!!!

Asmodeus777: Si si istá?

Katka.lienka: Na 100 %.

Asmodeus777: To je málo. ☹

Katka.lienka: Na 1 000 000 %.

Asmodeus777: Lepšie. ☺

Katka.lienka: Teším sa. ☺

Asmodeus777: Ako veľmi sa tešíš???

Katka.lienka: Wauuu. ☺☺☺

Asmodeus777: Dobre. Rada cestuješ?

Katka.lienka: Áááááááno.

Asmodeus777: Lebo toto je hlavne o cestovaní. New York, Los Angeles, Dubaj, Londýn, Kanárske ostrovy. Lietadlá a najlepšie hotely. Zvládla by si to?

Katka.lienka: Ááááááááánoooooooooooooooooo, na 1 000 000 %.

Asmodeus777: Máš rada jachty? Lode?

Katka.lienka: Čože??? To vážne? ☺

Asmodeus777: Isteže. Mám loď v Taliansku. Stretávam sa tam s fotografmi a ľuďmi od televíznych reklám. Len sa pýtam, či ti nebýva zle od žalúdka, keď sa budeš hojdať na mori. Čo ty na to? ☺

Katka.lienka: Jasné, že nie! Ááááno, strašne to chcem. ☺

Asmodeus777: OK.

Katka.lienka: Som taká šťastná. ☺

Asmodeus777: Skontaktujem sa s ľuďmi a dám vedieť, čo a ako. Súhlasíš?

Katka.lienka: Áno. ☺

Asmodeus777: Svet módy je nekompromisný. Chápeš.

Katka.lienka: ???

Asmodeus777: Buď ty, alebo iné dievča. Rozhodni sa.

Katka.lienka: Jednoznačne ja.

Asmodeus777: Fajn. Potrebujem nejaké tvoje fotky. Pre ľudí z modelingu. Máš nejaké? To je podmienka, bez toho to nepôjde.

Katka.lienka: Nejaké mám. Zo školy.

Asmodeus777: Nebuď hlúpa. Ľudí od časopisov zaujíma tvoja postava. Chceš predsa predvádzať krásne šaty, či nie? Potrebujú vidieť, ako vyzeráš.

Katka.lienka: Čo mám spraviť?

Asmodeus777: Ako som povedal, potrebujem fotky. Ako vyzeráš od hlavy až po päty. V plavkách, v spodnej bielizni. Spredu, zozadu, zboku. Z rozpustenými vlasmi. Zvládneš to? Vieš mi to doma nafotiť a poslať? Ak nie, radšej to povedz hneď, nech nestrácam zbytočne čas. Dám šancu inému dievčaťu.

Katka.lienka: Nie, nie! Nikoho neoslovuj. Daj mi šancu, prosím. Urobím nejaké fotky a pošlem ti ich.

Asmodeus777: OK!!! Mám však podmienku. Nikomu ani muk. Každý projekt vyžaduje prípravu.

Katka.lienka: Rozumiem. ☺

Asmodeus777: Určite???

Katka.lienka: Áno. ☺

Asmodeus777: Si si istá???

Katka.lienka: V škole mávame projekty. ☺ Viem, čo to je.

Asmodeus777: OK.
Katka.lienka: Mlčím!
Asmodeus777: OK!
Katka.lienka: Spoločnajte sa.
Asmodeus777: Môžeš mi tykať. ☺
Katka.lienka: Môžem?
Asmodeus777: Samozrejme.
Katka.lienka: ☺ Ďakujem.
Asmodeus777: U nás je to normálne.
Katka.lienka: Kde?
Asmodeus777: Vo svete módy. Každý si tyká s každým.
Modelky, filmové hviezdy... všetci.
Katka.lienka: Bože, strašne to chcéeém, prosííííííím. ☺
Asmodeus777: OK, zavolám do Talianska aj do Londýna
a zistím, čo a ako. OK? Ozvem sa!
Katka.lienka: Dobre. Teším sa!!! ☺
Asmodeus777: Nikomu ani slovo. Kamoškám, rodičom. Ni-
komu. Nezabudni, konkurencia. Preriekneš sa, dozviem sa to
a končíš. Okamžite dám šancu inej a ty si už neškrtnieš. Chceš
byť slávna ty alebo budú slávne tvoje kamarátky?
Katka.lienka: Ja!!! Ani nemuknem. Verte mi.
Asmodeus777: Potykali sme si. Zabudla si?
Katka.lienka: Prepáč. Urobím, čo povieš.
Asmodeus777: Ozvem sa zajtra. Zatiaľ mi priprav tie fotky.
Čím viac ukážeš, tým máš väčšiu šancu. Je to svet módy.
Katka.lienka: Rozumiem. Nesklamem ťa. ☺
Asmodeus777: Dobre. ☺ Beriem ťa za slovo.
Katka.lienka: Keď prídem zo školy, hneď ti nejaké pošlem.
Nebudem čakať do zajtra. Nechcem, aby ma niektorá pred-
behla.
Asmodeus777: ☺ OK.

4.

Medzitým

Círrn- círrn, vyzvával mobilný telefón.

Jedným okom mrkol na digitálny budík, ktorý ešte stále ležal na zemi. Ukazoval 6.43.

Zhlboka si vzdychol.

Círrn-círrn...

„No len sa nezblázni,“ zahundral z polospánku. „Počúvam,“ ozval sa. Hlasno zívól. „Čože?“ Okamžite sa prebral. Doširoka otvoril oči. „Kde?“

Štefan nebol poslom dobrých správ, zvlášť ak volal v neskorých alebo, naopak, v skorých ranných hodinách.

Romanovi sa zastavil rozum. Vedel, že v skutočnosti bude situácia niekoľkonásobne horšia. Ľudia takmer vždy v návale emócií, ale aj strachu nikdy dostatočne nevysvetlia, čoho boli naozaj svedkami. Ak oznamujú vraždu či nález mŕtvoly, zvyčajne sú v takom šoku, že iba kokcú, nieto aby ešte dopodrobna opísali, čo videli.

Ani od Števa sa toho bohviekoľko nedozvedel. Údajne mŕtve dievča. Školáčka. Kdesi v lese za Rozhanovcami. Je už na ceste a presné súradnice mu pošle do mobilu.

Ak niečo na svojej práci nenávidel, tak presne toto. Objasniť smrť dieťaťa, o to viac, ak sa stalo obeťou násilného trestného činu.

Deti by nemali umierať takto. Vlastne deti by vôbec nemali umierať. Žiadny rodič by nemal pochovať vlastné dieťa, prebehlo mu mysľou.

Prehrabal si prstami vlasy a vyliezol z postele. Znova schmatol mobil a zavolať Viki. Oznamoval jej, že ju o chvíľu vyzdvihne.

Viki už bola ako-tak v poriadku. Od poslednej udalosti, ktorá sa jej prihodila, sa po fyzickej stránke dávala dohromady o čosi dlhšie. Vyše deväť mesiacov bola mimo služby. Od augusta takmer do začiatku mája. Zlomeniny aj tržné rany sa jej